

La ilahe illa Allah seslerinin susmadığı, zikir meclislerinin cihad talimgâhlarına dönüştüğü bir coğrafya Kafkaslar... Dervişlerin birer mücahid haline dönüştükleri, imanın vatan sevdasında bedenlendiği, nefis tezkiyesinin şehadetle taçlandırıldığı mazlumlar yurdu Çeçenistan.

Rusların sıcak denizlere inme politikasının bir neticesi olarak üç – dört asırdır insanlara kan kusturduğu, kadınıyla erkeğiyle, genciyle yaşlısıyla sırf Müslüman olduğu için şehit ettikleri bir ülke Çeçenistan. İmam Muhammet ile çağlayan, Şeyh Şamil ile zirveye ulaşan cihad aşkının bu asırdaki temsilcisini anlatacağız sizlere... Şehid Cahar Dudayev'i... Kafkas Dağlarına yolunuz düşerse; göklere uzanan nazlı doruklarda kanlı karları görürsünüz. Kanlı zirveler Ahıska Türklerinin, Çeçenlerin, İnguşların, Kabardeylerin, Çerkeslerin, Kırım Tatarlarının, Başkırtların, İdil Tatarlarının son nefeslerindeki ahlarını arşın ötesine taşıyor gibi mazlumdur, mahzundur. Kafkas Dağlarının yaşadığı zulmun, şahit olduğu tecavüzlerin, katliamın dünya tarihinde eşi menendi yoktur. Üç yüz senedir o coğrafya da direniş bitmedi, bitirilemedi. Müminler ölmeye, canavarlaşmış katilleri öldürmeye doymadılar. İmam Muhammed gitti, Şeyh Şamil geldi. İmam Şamil gitti, Cahar Dudayev geldi. Dudayev gitti, Selimhan Yandarbiyev geldi İkinci Dünya Savaşı sona ermek üzere... Kapitalizm ile Komünizmin tüm insanlığı sürüklediği ikinci büyük felaket biterken; Çeçenistan'da on iki çocuğu olan Dudayev ailesinin on üçüncü çocuğu dünyaya gelir. İsmi Cahar koyarlar. Doğum günü tam belli değildir; çünkü aile daha nüfusa kayıt ettirmeden, Cahar on beş günlükken büyük sürgün başlar. Ama bu sürgün İmam Şamil'inki gibi bir sürgün değildir.

Şeyh Şamil zamanındaki sürgün halifenin ülkesine gönüllü bir sürgündü. Karşılamanlar kardeştiler, dindaştılar. Bu sürgün top yekûn bir millete değil milletlere karşıydı. Aynı anda Sovyetler Birliğinin dört bir tarafında Müslümanlar Almanlar ile işbirliği yapmakla suçlanıp vatan hainliğinden Sibiryaya sürgün ediliyorlardı. Aileler birbirinden koparılıyor, İkinci Dünya Savaşı için cepheye gönderilmiş Müslüman askerlerin ailelerini bulmaları imkansız hale getiriliyordu. Kırım Tatarları, Ahıska Türkleri, İnguşlar, Çeçenler, Kabardeyler, Karaçay Türkleri, Balkar Türkleri bu sürgünden nasibini alan mazlumlardı. Sözde Ermeni Soykırımını iddiaları bu büyük

sürgünün yanında hiç kalır. En dağlık arazilerdeki köyler bile bir gecede boşaltılıyor, komünizm yüzünden insanlığını kaybetmiş muhafızlar eşliğinde hayvan taşımakta kullanılan vagonlara dolduruluyordu. Tren katarları; Sibiry'a'nın eşsiz bucaksız steplerinde ilerlerken insani ihtiyaçlar için bile durmuyor, tuvalet molası dahi vermiyordu. Vagonlara konulan tenekelere insanlar ihtiyaçlarını gidermek zorundaydı. Bir an durun ve düşünün: Kayınpederinin yanında eşinin yüzüne bakmaktan imtina eden Bir Kırım Tatar kadını, mahzun bir Çerkes kızı, utangaç bir Çeçen hanımı üst üste yığılmış o insan kalabalığının içinde tuvalet ihtiyacını nasıl giderebilirdi? İmkansız... Nitekim nice hanımlar erkeklerin yanında tuvaletlerini yapmayıp çatlayarak ölmeyi tercih ediyorlardı. Komünizmin canavarlaştırdığı muhafızlar cesetlerin vagonlardan çıkarılmasına bile müsaade etmiyorlardı. Sürgün sonucunda bin yıllık İslam yurtlarında bir tek Müslüman bırakılmadı. Kızıl çarlar Müslümanlara o kadar düşmandılar ki; Kırım'ın Arabat köyünde sürgün edilmesi unutulmuş Müslüman Türkleri 20 Temmuz 1944'te eski bir gemiye doldurmuşlar ve Karadenizin en derin noktasında geminin ambar kapakları açılarak batırılmıştı. Sürgünün başında trene binen Tatarların, Karaçayların, Çeçenlerin yarısı bu vahşi, kanlı yolculuk esnasında hayatlarını kaybettiler. İbrahim as'a ateşi gül bahçesi yapan Mevla Teala Cahar Dudayev'i de kanlı sürgün yolculuğunda muhafaza etmişti. Yolculuk şartları nice sağlam bünyeli insanın hayatına mal olmuştu.

Hayvanların nakledildiği vagonların içinde Sibiry'a rüzgarı dönüp durmuş; kimisi sıkışıklıktan, kimisi soğuktan, kimisi açlıktan ebedi aleme göçmüştü. Kırk günlük bir bebekken bu vahşeti yaşayan Cahar Dudayev'in ailesinin nasibine Kazakistan'ın Çimkent Şehri düştü. Hazreti Allah; geleceğin mücahidini, yeni Şamilini bir başka dostuna Hacı Ahmet Yesevi'ye emanet ediyordu. Sovyetler Birliği'nin yetmiş senelik hakimiyetinde en çok çekindikleri isim hiç şüphe yok ki Piri Türkistan'dı. Tesirini azaltmak için Hazretin ks metfun bulunduğu bin senedir ismi Yesevi olan kasabanın adını Türkistan yapmışlar, merkadına ziyareti yasaklamışlardır. Ama buna rağmen Yesevi Ata'nın k.s. etkisini kırmayı başaramamışlardı. İşte Cahar Dudayev ve ailesi Yesi'nin bağlı olduğu Çimkent şehrine sürgün edildiler. Çimkent yılları hayatının en acı devreleridir. Müslümanlara karşı böl/yönet politikası uygulayan; halkların kardeşliği sloganını diline pelesenk ettikleri halde halkları birbirine düşman eden Kızıl Çarlar Orta Asya'yı inim inim inletmektedir. Dudayev ve diğer sürgün edilmiş insanlar bir yandan açlık, bir yandan etnik ayrımcılığın pençesindedir.

Çimkent'te on üç senesi geçer Dudayev'in. Vatandan, ata toprağından ve milletinden uzak on üç sene. Sovyetler Birliği'nde yaşayan Müslümanların en zor devreleridir bu zamanlar.

Çocukların sünnet edilmesi bile yasaklanmıştır. Çocuklara okullarda ailelerinin Allah'a inanıp inanmadığının sorulduğu, cevabın müspet olması durumunda ebeveynlerin çalışma kamplarına gönderildiği bir dönem. Camilerin ateizm (dinsizlik) müzesi haline getirildiği bir devrede evladınıza; vatanını, dinini, milletini unutturmamanın çaresini buldu Müslümanlar. Kırım Tatarından Çeçenlere kadar sürgüne tabi tutulmuş her aile evlatlarına masal anlatmak yerine dinlerini, milletlerini anlattılar. Kırmızı Başlıklı Kız yerine ağlayan Kırımı, ıssız Çeçenistan'ı anlattılar. Ninni yerine ezan dinlettiler. Din bayrak oldu, bayrak umut oldu, umut güç oldu. ve o güç Kremlin'in eli kanlı diktatörlerini dize getirdi. İman'ın asla diz çöktürülemeyeceğini dosta düşmana, uzak yakın herkese gösterdi. 1957'de sürgün edilen milletlerden Çeçenlerin özyurtlarına dönmeleri için izin çıktı. Eli kanlı, vicdanı kara Stalin'in yaptığı zulüm böylece daha Sovyetler Birliği yıkılmadan tasdik ediliyordu. Gerçi Kırım Tatarlarının bugün bile yurtlarına dönüşüne izin verilmiyor !!!

Çeçenler sürgün dönüşü yurtlarını tanıyamadılar. Camiler yıkılmış, mezarlıklar tarumar edilmişti. Öyle ya mezar taşları bir yurdun hakiki sahibini belli ettiğinden komünistlerin tahammülü yoktu. Evlerine ise Ruslar yerleşmişti. Evlerini işgal edenleri sopalarla dışarı attılar. Kendi evlerine bile ancak zorla girebildiler. Çok zeki ve başarılı bir öğrenci olan Dudayev; 1962 yılında Tambov Askeri Pilot Yüksek Okulu'ndan, 1966 yılında da "Uzak Mesafe Uçakları Pilot ve Mühendis Yetiştirme Yüksek Okulu"ndan mezun oldu. 1974 yılında Gagarin Hava Harp Akademisi'ni de bitiren Dudayev, 1. Sınıf pilot ve mühendis ünvanını kazandı. Bu ünvanı kazanan ilk müslümandı. Üstelik bu okulları ve ünvanları kendi milletine ihanet etmeden; Sovyet Rusya'sında normal hale gelmiş olan ayak oyunlarına, dalaverelere bulaşmadan; kimseye yaltaklanmadan bileğinin hakkı ile elde ediyordu. Gösterdiği başarılar neticesinde SSCb kendisine 12 madalya vermek zorunda kalıyordu. Ordu'da tümgeneralliğe yükseldi.

Bu Sovyetler Birliği tarihinde bir ilkti. Bir müslümanın böyle bir noktayı elde etmesi imkansızdı. Ancak Musa (a.s)'ı Firavunun sarayında Firavunun eşine büyüttüren Allah Dudayev'i de Rus Ordusunda üst düzeylere getirmişti. Bunda bir babası bir Rus pilot olan eşi Alla Dudeyeva'nın payı da vardı. Çeçenler arasında ilk başta eşinin Rus olması yadırgansa da Cahar Dudayev'in şahadetinden sonra eşi tam bir Müslüman hanımı olarak metaneti ve basireti ile imanını gözler önüne serecek ve önyargıların kuruntudan ibaret olduğunu gösterecekti.

1988 yılında Çeçen Dağları bir kez daha tekbirler ile sarsıldı. Şeyh Şamil'in halifenin topraklarına hicretinin üzerinden yüz sene geçmişti ki; Çeçenler bir kez daha istiklal için kıyama kalktılar. Hoca Ahmet Bisultanov'un liderliğinde protesto gösterileri başladı. Artık kılıç kınından sıyrılmıştı. Cahar Dudayev bu sırada Estonya'da Stratejik Hava Kuvvetleri Filoları Komutanıydı. Yetmiş senelik komünist zulmü Baltık Cumhuriyetlerinde de insanları isyan noktasına getirmişti. Slav ırkından olmayan Estonyalılar bağımsızlık için halk hareketini başlattılar. Kızıl liderler için halkın isteğinin bir önemi yoktu. Masum insanların üzerine ateş açılması emrini verdiler. 1989 yılında bir başka bağımsızlık isteyen Azerilerin üzerine Bakü'de Azatlık Meydanında tanklar sürülmüş ve binlerce Azeri genci tankların paletleri altında şehit olmuşlardı. Bu katliam Azerilerin kalbini dağlamış, SSCB Azeri muhalefetini bir süreliğine de olsa susturduğunu zannetmişti. Aynı plan şimdi Estonya'da uygulanmak isteniyordu. Ama modern tiranların hesap etmedikleri bir şey vardı. Estonya'da sivil insanların üzerine sürmek istedikleri komutan; Allah'tan korkan, hesap gününe inanan bir müslümandı. İmanını gizlemişti. Ehl-i Sünnet itikadına göre ölüm tehlikesi olduğu zamanlarda iman gizlenebilirdi. Alemlerin Efendisi Ammar bin Yasir'e Mekke-i Mükerrreme'de bu ruhsatı vermişti. Ama şimdi durum değişti. Kendisinden öldürmesini istedikleri masum Estonyalı gençler, kadınlar ve çocuklardı. İstekleri de kendileri gibi masumdu. Kendi topraklarında özgürce yaşamak. Kafkas Dağlarında özgürlüğü burcu burcu içine sindirmiş; kartal bakışlı Cahar Dudayev bu hürriyet acısını iyi bilirdi. Estonyalı kadın, genç ve çocukları O'ndan daha iyi anlayacak kimse yoktu. Zaten dini kadınların, çocukların, yaşlıların, sivillerin öldürülmesine izin vermiyordu. SSCB'nin politbürosundan gelen emri dinlemedi. Birliği ile beraber Grozni'ye (Çeçenistan'ın başkentine) sürgüne gönderildi. Bu ceza değil ödüldü.

23–25 Ekim 1990 tarihinde Çeçen Halk Kongresi yapıldı. Kongre bağımsızlık kararı aldı. Bu karar SSCB'yi sarssa da 27 Ekim 1990 tarihinde Çeçen-İnguş Cumhuriyeti ilan edildi. Bu tarihin sonrasında olaylar inanılmaz bir hızla gelişti. Mazlum milletler hürriyetleri için birbiri ardına harekete geçtiler. Azeriler, Estonlar, Çeçenler... Zulüm ile kimse abad olmamıştı. Nitekim yetmiş yıllık kara imparatorluk yerle yeksan oldu. Bu yıkılmada en büyük pay sahibi hiç şüphesiz Estonyalıların bağımsızlık gösterilerini bastırmayan Dudayev'indi. 27 Ekim 1991 yılında yapılan seçimlerde % 85 oy oranı ile Çeçenistan Cumhurbaşkanı seçildi. Rusya Federasyonu bu seçimleri tanımasa da Cahar Dudayev Kur'an-ı Kerim üzerine yemin ederek göreve başladı. Çeçenistan'ın kendisine ait olduğunu iddia eden Rusya Federasyonu şok üzerine şok geçiriyordu. Yetmiş yıl boyunca dine ve diyanete ait her şeyin yasak olduğu bir ülkede aksakallılar unutulmuş bir ibadeti gün yüzüne çıkardılar. Sokaklarda devran meclisleri kuruldu. Öyle ya; madem komünist Rusya'da camiler/tekkeler yıkılmıştı o zaman Kadiri/Rufai Devranları sokaklarda yapılacaktı. La ilahe illa Allah sesleri sokakları çınlatmaya başladı. Beli bükük eli bastonlu aksakallı ihtiyarlar; zikir halakasında cezbeye tutuluyor; yolda yürümekte zorlanan dedeler sema da birer aslan kesiliyordu.

1994 yılının sonlarına kadar Ruslar; her zamanki gibi fitneci yüzlerini gösterdiler. Çeçenleri bölmek için ellerinden gelen gayreti gösterdiler. Kah içlerine ajan soktular, kah içeriden birilerini satın almaya kalktılar. Bildikleri her türlü komployu uyguladılar. Cahar Dudayev başta olmak üzere Çeçenlerin önde gelen liderlerine sayısız suikast teşebbüsünde bulundular. Hatta satın aldıkları gibi hainler; 25 Kasım 1994'te Moskova'nın desteği ile başkent Grozni'ye saldırdılar. Ama Cahar Dudayev ve mücahitleri bir günde hainleri geri püskürtmeyi başardılar. Bu sefer büyük patron Rusya Devreye girdi. Rus pilotları Grozniyi bombaladılar. Tüm dünya bir kez daha imanının yüceliğini, küfrün zilletini görüyordu. Müslüman Dudayev; Hristiyan Estonyalıları bombalamamıştı ama Hristiyan Ruslar sivil Çeçenleri bomba yağmuruna tuttular. 11 Aralık 1994 tarihinde ise Ruslar kara hareketini başlattılar. Kafkaslar bir kez daha özgürlük mücadelesine şahit oluyordu. Süper güç Rusya'ya karşı yeni devlet Çeçenistan. Yüz elli milyonluk dev ülkeye karşı bir milyonluk bir nüfus. Bir buçuk milyon askere karşı topu topu birkaç on bin civarında bir mücahit. Ruslar kendilerinden emin bir şekilde harekete geçtiler. Kısa sürede Çeçenlerin bağımsızlık ateşinin söneceğini düşünen Ruslar ve dünya basını büyük şaşkınlığa uğradı. Bir avuç kahraman Çeçen; tüm olumsuzluklara rağmen Ruslara Çeçenistan'ı dar ettiler. Dünyanın buradaki katliama, sivil ölümlerine sessiz kalmasına rağmen Ruslar kar hareketinde ağır zayıflar verdiler. Dünya'ya karşı şişirilen Rus Ordusunun içinin boş olduğu ispatlandı. Kimi yerlerde Rus komutanlar birkaç rubleye satılan votka karşılığında kendi askerlerini Çeçenlere esir verdiler.

Çeçenlerin Rusya içinde verdikleri baskınlar ise yetmiş sene de Rusların nasıl bir çöküntüye maruz kaldığını gözler önüne serdi. Salman Raduyev ve Şamil Basayev gibi kahramanlar imanının gücünü bir kez daha Ruslara ispat ediyorlardı. 1995 yılının Ağustos ayında Rusların Çeçenistan'da kimyasal silah kullandıklarına dair bir takım karineler ortaya çıktı. Bütün bu katliamların ardında ise iki neden vardı: Çeçenistan'ın Kafkasya'nın tam ortasında olması ve petrol. 1996 yılına girilirken Ruslar; Çeçenistan'ın ancak yüzde otuzunu işgal edebilmişlerdi.

Sivilleri bombalamalarına rağmen Çeçenler bağımsızlık sevdasından vazgeçmiyorlardı. Dünya

bir kez daha gözlerini Müslüman katliamına karşı kapatmıştı. 21 Nisan 1996...Can evinden vurduğumuz gün. Kafkas Kartalı birebir dövüşmekten aciz Ruslar; uydu telefonundan görüşme yapan Cahar Dudayev'in yerini tespit ettikten sonra uzaktan fırlattıkları füze ile şehid ettiler. Hayatı iman mücadelesi ile geçen bu kahraman asker kahpe bir saldırıda fani dünyaya veda etti. Eminim ki; şehit olurken Dudayev umutluymdu. Yüzünde zaferin tebessümü vardı. Çünkü kendisi Dar-ı imtihan'daki vadesini bir mümine yakışan bir tavırla sürdürmüş ve bir müslümanın en büyük arzusu olan şehadet ile taçlandırmıştı. Umudu Mehmed Emin Resulzade'nin o içten gelen cümlesinde saklıydı :” Bir kere yükselen bayrak bir daha inmez.”